NEJLA ARSLAN KURT

5. BASKI

Seni Bana Yazmışlar

"Kaderde ne ise odur, etme merak,
Uyma kendi nefsine, Hakk'ın emrine bırak..."
Mevlana

ROMAN

Hayat

Seni Bana Yazmışlar

© 2015, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. Ltd. Şti.
Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.
ISBN: 978-605-151-148-1
Sertifika No: 12451

Hayat Yayınları : 561
Aşkla Dokun Hayata : 10
Kitabın Adı : Seni Bana Yazmışlar
Yazarı : Nejla Arslan Kurt
Yayın Editörü : Erol Şahnacı
Kapak ve İç Tasarım : Hayat Yayınları
Baskı Yeri & Tarihi : Ankara, 2019
Baskı & Cilt : Ertem Basım
Başkent Organize Sanayi Bölgesi 22. Cadde No:8
Malıköy - Temelli / Ankara
Tel: (0312) 385 18 14
Sertifika No: 16031

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3
Fındıkzade - Fatih / İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 290 99 78 Faks: 0212 613 11 55
www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com
/hayatyayinlari /hayatyayinlari

Seni Bana Yazmışlar

Nejla Arslan Kurt

Hayat

Teşekkür

Bu kitabı yazmamda büyük emeği geçen, küçük yaşta büyük sorumluluklar alarak yazmama destek olan kızım Nur'uma teşekkürü bir borç bilirim.

Nur'um, güzel kızım, Rabbimin bana en güzel hediyesi… İyi ki varsın, iyi ki benim kızımsın…

Nejla Arslan Kurt

“Her insanda nefis vardır ve her nefsin akıl hocası şeytandır.”

Delikanlı yatağına uzanmış, genç kızı düşünüyordu. Genç kızın her hâlini gözünün önünde canlandırarak, sanki kafasında açık hava sineması kurmuş gibi, düşüncelerinden karanlık tavana yansıttığı görüntüyü izliyordu. Normal zamanlarda yapamadığını yapıyor, onu baştan aşağı süzüyor da süzüyordu. Gülüşünü, narin elleriyle saçlarına dokunuşlarını, konuşurken mimiklerinde oluşan değişimleri…

Normalde genç kıza ters ve kaba davranırken, düşüncelerinde oluşan aynı genç kıza pek bir sevecen, pek bir mütebessimdi. Onu düşündüğünde farkında olmadan yüzünde güller açıyor ve her seferinde kendisini farklı diyarlarda buluyordu. Delikanlı ister istemez genç kızı her hâliyle hafızasına kaydediyor ve geceleri olayların sanki tekrarını açıp karanlık tavanından seyrediyordu. İzlerken yüzünde aptal bir gülümseme oluşuyor, kalbi hızla atmaya başlıyordu. Aklının bir köşesi ona sürekli bu hislerinin yanlış olduğunu, hissettiği kişinin doğru kişi olmadığını telkin ederek huzurunu bozuyorsa da o bu duyguları hissetmekten geri duramıyordu. Sahi neydi bu hislerin adı? Neden böyle hissediyordu? Neden bir başkasına değil de yanlış(!) bir kişiye duyuyordu bu hisleri?

Soru çoktu lakin insanoğlunun kendi kendine sorduğu soruya cevap vermesi pek zordu.

Her hikâyenin elbet bir başlangıcı vardı. Evveli ve ahiri olmayan bir tek Allah'tı. Birbiriyle çelişen duyguların arasında kendi kendiyle iç savaşa girmiş bu delikanlının hikâyesinin de elbet bir başı bir de sonu vardı. Madem dokunmuştuk hayatına; hakkıyla anlamak için en başından anlatmak gerekirdi. Hayatı geçmişin tozlu yapraklarında bir bir yuvarlanırken kader ağlarını ta o zamandan örmeye başlamıştı.

Güzel bir yaz sabahıydı. İstanbul'un tarihi ve güzel semtlerinden Balat'ta yine sabahın erken saatlerinde büyük bir hareketlilik başlamıştı.

Balat, İstanbul'un Fatih ilçesinde, Haliç kıyısında Ayvansaray ile Fener arasında bir semttir. Balat adı, muhtemelen "Palation" (saray) kelimesinin bozulmuş şeklidir ve surlardaki Blaherna Sarayı'na yakınlığından ötürü semt bu adla tanınmıştır.

İstanbul tarihinde Balat'ın önemi, İspanya'dan gelen Yahudilerin buraya yerleştirilmesi ve yakın zamanlara kadar buranın başlıca Yahudi mahallesi olarak varlığını sürdürmesinden kaynaklanır. Ayrıca Yahudilerin Balat çevresine yerleşmeleri, Gürcistan Yahudilerini de bu bölgeye çekmiştir. İspanya'da Engizisyon'dan kaçan Se-

fardim kolundan Yahudiler II. Bayezid'in davetiyle İstanbul'a gelmişlerdi. 15. yüzyıldan itibaren İstanbul'un Musevi toplumu Balat'ta ve Haliç'in karşısında Hasköy'de oturmuştur. Yahudi evlerinden günümüze kalan örnekler mahallenin içlerine doğru artar. Bunlar genellikle üç katlı, dar ön yüzlü, ikinci ve üçüncü katlarında cumba gibi çıkmaları olan binalardır.

Eski Balat kapısından içeri girildiğinde sağ tarafta Yanbol Sinagogu, az ilerisinde de Makedonya'nın Ohri kasabasından gelen Yahudilerin yaptırdığı Ahrida Sinagogu bulunur. Balat'ın en eski sinagogunun burada olduğu sanılmaktadır ancak bugünkü yapı 19. yüzyıl ortalarından kalmadır.

Balat Yahudileri 1950'lerden itibaren İsrail'e göçmüşlerdir. Kalanlar da şehrin başka semtlerine taşındıklarından, Balat'ta çok az sayıda Yahudi kalmıştır. Semtte ayrıca Ayios Strati Ortodoks Kilisesi bulunur. Semtteki başlıca cami Mimar Sinan'ın eseri olan Ferruh Kethüda Camisi'dir. Caminin az ilerisinde ise aslen bir Rum Ortodoks kilisesi olan ama 1629'da Ermeni Gregoryen toplumuna verilen Surp Hreşdegabet Kilisesi bulunur.

Bu tarih ile iç içe olan semtte sabahın ilk sesi esnafların kepenklerinden gelmeye başlamış ve ilerleyen zamanlarda uyumlu bir müzik grubu gibi bu seslere yeni sesler katılmaya devam etmişti. Bu pek uyumlu ritmik seslerin

içinde şüphesiz en güzeli, çocukların pervasızca semaya yükselen şen çığlıklarıydı. Çıkmaz, dar sokaklarıyla bu semt sanki çocuklara özel kurulmuştu. Dik yokuşlarına rağmen kuytu köşelerinde her zaman oynanacak yeni bir oyun mevcuttu.

Balat… Komşu kelimesinin anlam bulduğu yerdi. Komşuda pişen yemeğin kokusunun evden önce komşuları sarması demekti Balat. Belki de bu yüzden hiçbir yemek ikramsız yenmez demekti. Kültürlerin buluştuğu, kaynaştığı ve çamaşır ipinin komşunun evine uzandığı yerdi. Belki biraz yeşile hasret, bu sebeple de alabildiğine saksılarda çiçek yetiştirmek demekti. Dik yokuşlarıyla meşhur, her bir yanı tarih kokan semt demekti. Denize bu kadar yakın olup, denizi görememek demekti. Gündüz ile gecenin tam ortası, etrafın alalandığı yaz akşamlarında denizin o tuzlu kokusu genzi yakarken görselliği binalar arkasında kalmak demekti. Her şeye rağmen görmeden sevmek, başka bir yere taşınmayı asla düşünmemek, samimiyet, görsel güzellik, tarih, kısaca aşk demekti Balat...

Nurten Hanım sabahın erken saatlerinde kalkmış, mutfakta hummalı bir şekilde çalışıyordu. Artık piştiğine karar verdiği poğaçaları fırından çıkarırken, aynı zamanda bir köşede pişmek için tepsiye dizilmiş, sırasını bekleyen kurabiyeleri fırına koydu ve kapağını tekrar kapadı.

Mutfaktan etrafa yayılan bu davetkâr koku çoktan evin dört bir yanını sarmıştı. Salonda gazete okumakta olan evin reisi Mahir Bey, bu hoş kokunun cazibesine daha fazla dayanamadı. Elindeki gazeteyi katlayıp bir kenara bırakarak ayağa kalktı ve oturduğu yerden doğrulup mutfağa doğru yürüdü. Mutfağın kapısına kadar gelince bir süre, yüzünde hafif bir tebessümle, eşi Nurten Hanım'ın telaşlı hâlini izledi. Sonra telaşından hâlâ kendisini fark etmeyen Nurten Hanım'a:

"Ooo bakıyorum da benim hamarat karım yine bütün maharetini konuşturmuş." dedi.

Kocasının sesiyle irkilerek dönüp arkasına bakan Nurten Hanım, duyduğu bu güzel sözlerin hazzıyla kocasına gülümseyerek:

"Acıktın değil mi?" diye sordu.

Sonra kocasının cevap vermesine izin vermeden hemen yanındaki dolabı açıp bir tabak çıkardı ve balkona doğru yürüdü. Bir yandan da, "Az önce poğaçaları fırından çıkarıp çabuk soğusun diye balkona bırakmıştım. Birkaç tane koyayım da ye. Hem çay da hazır." diye devam etti.

Nurten Hanım balkona geçmek üzereydi ki Mahir Bey'in itiraz dolu sesiyle duraksadı.

"Hiç öyle olur mu canım! Ayıp olur sonra! Misafirlerimiz gelsin hele, hep birlikte yeriz elbet. Benim acelem yok." dedi. Elinde tabak, kendisine bakakalan Nurten Hanım'a muhabbetle gülümserken, "O kadar da sabredebilirim herhalde." diye bitirdi cümlesini.

Nurten Hanım kocasının itirazıyla gerisin geriye dönerken, "Peki, sen bilirsin. Haklısın galiba." diye cevap verdi.

Misafir olarak bekledikleri; Nurten Hanım'ın kız kardeşi Seval, eşi Ahmet ve beş yaşındaki oğulları Umut'tu. Nurten Hanım kardeşi Seval'den beş yaş büyüktü.

Anne ve babalarını erken yaşta kaybeden bu iki kız kardeşin hayatta birbirlerinden başka hiç kimseleri yoktu. Ne başka bir kardeş ne de birinci dereceden herhangi bir akraba… Ebeveynleri gözlerini hayata zamansız kapatınca bu iki kız kardeş daha toy yaşlarında kimsesiz kalmışlardı.

Hâl böyle olunca bu iki kız kardeş, hayatta tutunacak başka hiç kimsenin olmayışının acısıyla daha bir sıkı sarılmışlardı birbirlerine.

Bu dünya hayatının baki değil, fani olduğunu böylece idrak etmişler, her gelen kişinin bu 'dünya' denen handa misafir olduğunu ve gitmek istemeseler de bir gün ebediyen gitmek zorunda kalacaklarını çok erken yaşta ve çok acı bir şekilde öğrenmişlerdi.

Bu sebeple hayatta kan bağı olarak yegâne kalan kardeşin kıymeti paha biçilemezdi elbette. Buna rağmen mecburi olmasa da hayatın kaçınılmazı olan evlilik, bir süre sonra bu iki kız kardeşin de kapısını aşındırmış ve hiçbir şey anlamadan her ikisi de kendilerini bir gün nikâh masasında buluvermişlerdi. Fakat ne hayatlarına giren kocaları ne de dışarıdan gelen herhangi biri, bu iki kız kardeşin birbirlerine olan sevgilerinin önüne geçmeyi başarabilmişti. Buna rağmen hayat şartları, bu iki kız kardeşin birbirlerine olan sevgilerine bakmadan onları ayırmış ve aralarındaki mesafeyi bir hayli açıp, onları birbirlerine hasret bırakmıştı. Nurten Hanım'ın eşi Mahir Bey kaptandı ve bundan dolayı İstanbul'un Balat semtinde ikamet ediyorlardı. Memleketin yolları gurbete açıldığı gün gelip taşınmışlardı bu semte. İstanbul'un tarih kokan istisna semtlerinden biri olmasına rağmen aynı zamanda fakir insanların ikamet ettiği yer olması dolayısıyla 'varoş semti' diye anılıyordu.

Bu sebeple ilerleyen zamanda Mahir Bey, işlerini yoluna koyunca gitmek istedi buralardan. Lakin Nurten Hanım, bulunduğu yere pek alışmış, öyle ki memleketinden sonra burayı ikinci bir yurt edinmişti. Yerden ziyade kopamadığı komşuluk bağları onu buraya fazlasıyla bağlamıştı. Hâl böyle olunca Mahir Bey, Nurten Hanım'ı bulunduğu yerden pek uzaklaştırmadan aynı semtte daha güzel bir eve taşınmaya ikna etmişti. Bu ev Balat'ın denizi gören istisna evlerinden biriydi. Aynı zamanda eski yapısıyla tarihe tanıklık etmiş, manevi değeri ziyadesiyle yüksek bir evdi.

Seval'in eşi Ahmet ise Seval ile ortak memleketleri olan Sivas'ta özel bir şirkette çalışıyor ve işleri sürekli yoğun olduğundan eşi Seval'i pek fazla gezdiremiyordu. Dolayısı ile bu iki kız kardeşin birbirilerini pek fazla görme şansları olmuyordu. Yine de aradaki mesafelere ve engellere rağmen sık sık görüşmeye çalışan bu iki kız kardeş, çok istemeseler de maddiyatın külfetinden ve yolculuğun verdiği eziyetten dolayı çoğu zaman bu görüşmelerin arasını uzatmak zorunda kalıyorlardı.

Dün gelen telefonda Seval, eşiyle birlikte yıllık izinlerini aldıklarını ve bu iznin bir haftasını onlarla birlikte geçirmeye karar verdiklerini Nurten Hanım'a müjdelemişti.

O günün gecesinde Nurten Hanım sevincinden uyuyamadı. Ertesi sabah alacakaranlıkta kalkıp bu pek kıymetli misafirleri için hummalı bir şekilde hazırlığa başladı.

Nurten Hanım elindeki işi bitirdikten sonra son olarak dağılan mutfağını bir çırpıda topladı, çayın altını kıstı ve salona, eşi Mahir Bey'in yanına gelip oturarak misafirlerin gelmesini beklemeye koyuldu. Beklerken arada bir gözlerinin saate kayması ve aynı anda başını uzatıp pencereden dışarıya bakması, ne kadar sabırsız ve heyecanlı olduğunu anlamaya yetiyordu.

Misafirler dün telefonla geleceklerini haber verdikten hemen sonra kendi arabalarıyla yola çıkmışlardı. O hâlde tahminen bu saatlerde burada olmaları gerekiyordu. Vakit ilerledikçe Nurten Hanım'ın aynı derecede heyecanı artıyor ve yüreğindeki özlem daha bir hissettiriyordu kendisini. Dile kolay, tam iki yılı aşkındır görmüyordu kardeşini. En son Sıla'nın doğumunda kardeşi gelip bir süre yanında kalmıştı. Nurten Hanım'ın içindeki hem kardeş hem memleket hasretiydi. Hâl böyle olunca özlem ikiye katlanıyordu. Telefonla sürekli görüşüyorlar fakat yüz yüze görüşmenin hazzını alamıyorlardı. Her konuşma daha bir özletiyordu sanki karşı tarafı. Üstelik daha önce hiç bu kadar ayrı kalmamışlardı. Nurten Hanım son gördüğünde Umut daha küçücüktü. Şimdi ne kadar da büyümüştür kim bilir, diye düşündü.

Aklından bu düşünceler geçerken, sessiz fakat sabırsız bekleyiş de devam ediyordu. Sonra birden yatak odasından gelen ağlama sesi ortamda hüküm süren sessizliği yırtıp geçti.

Bu ağlama sesi, Nurten Hanım ve Mahir Bey çiftinin daha iki yaşındaki küçük kızı Sıla'dan geliyordu. Nurten Hanım kızının ağlama sesini duyar duymaz yerinden sıçrayarak soluğu yatak odasında aldı.

Küçük kız, yattığı beşik karyolanın içinde ayağa kalkmış, bir eliyle dengesini sağlamak için beşiğin kenarındaki parmaklıktan sımsıkı tutunuyor, diğer eliyle ise uykunun rehaveti ile hâlâ açmakta zorlandığı gözünü ovuşturarak ağlıyordu. Nurten Hanım kızının bu hâlini görünce gülümsedi.

"Aman da aman benim prensesim mi uyanmış?" diyerek kızını beşikten kucağına aldı.

Anne ve babası tarafından çok sevildiğini hisseden küçük kız, bu sebeple yine annesinin kucağında hafif hafif mızmızlanmaya devam etti. Kucağında kızı ile tekrar salona dönen Nurten Hanım, gelişlerini duyarak başını okuduğu gazeteden kaldıran ve her ikisine de muhabbetle gülümseyen kocasına:

"Ah sormayın Mahir Bey. Bugün pek bir nazlıyız." deyip gülümsedi.

Mahir Bey hanımının bu sözü üzerine gülümsemeye devam ederken:

"Eee, nazlanmakta haksız da sayılmaz hani. Çünkü çekeceğimizi biliyor kerata." diye cevap verdi.

Evet, Sıla gerçekten her ikisi için de çok kıymetliydi. Zira o; umutların tükendiği yerde, âdeta bir mucize gibi dünyaya gelmiş ve onların deyimiyle Yaradan'ın kendilerine verdiği en büyük hediye olmuştu.

Yıllarca doktor doktor dolaşan Nurten Hanım ve Mahir Bey çifti, bin bir umutla gittikleri her doktordan aynı olumsuz cevabı almış ve böylece hayatları boyunca bir çocuğa sahip olamayacaklarına acı da olsa inandırmışlardı kendilerini.

Yaşları ilerledikçe umutları da aynı oranda azalıyordu. Bu demde Nurten Hanım'ın kız kardeşi Seval evlendiği yıl hemen hamile kalmıştı.

Nurten Hanım, annelik duygusunu çok istemesine rağmen tadamasa da kardeşinin bu kutsal duyguyu tadacak olmasına, onun adına çok sevinmişti. Seval, ablasının her ne kadar kendisi için çok sevindiğini bilse de bebek sahibi olamadığı için kahrolduğunu biliyor ve o üzüldükçe ondan ziyade kendisi üzülüyordu.

Ablasını bir nebze olsun teselli edebilmek için, "Hamile kadının duası Hak katında daha makbulmüş ablacığım ve ben her gün Rabbimin sana da annelik duygusunu tattırması için dua ediyorum." diyordu.

Nurten Hanım'ın ise kardeşinin bu tesellileri karşısında her zaman gözleri doluyor ve sadece "İnşallah" diyebiliyordu. Dokuz ayın sonunda Seval'in nur topu gibi bir oğlu olmuştu.

Doğumda kız kardeşini yine yalnız bırakmayan Nurten Hanım, bu küçük misafirle de ilk tanışan kişi olmuştu. Kucağında tuttuğu bu mucizevî varlığı ağlayarak uzun uzun kokladı ve o anda, "Bu delikanlının adı Umut olsun." deyiverdi.

Bebeğin küçük, yumuk ellerini okşarken, "Hayat devam ettiği sürece umudun da devam edeceğini hep hatırlatsın bana." diye devam etti.

Duyduğu bu sözlerle duygulanan Seval, ablası Nurten Hanım'a buğulu gözlerle bakarak, "Umut! Ne güzel isim!" diye cevap verdi. Sonra dönüp yanı başında duran eşi Ahmet Bey'e baktı ve onun onaylayan bakışlarıyla karşılaşıp daha bir mutlu oldu. Böylece Umut bebek daha doğduğu gün adını teyzesi Nurten Hanım tarafından almış oldu.

Umut bebek iki yaşını daha yeni doldurmuştu. Bir gün Seval ısrarla çalan telefonun diğer ucunda ablası Nurten Hanım'ın heyecanlı sesiyle karşılaştı.

"Oldu!" diyordu Nurten Hanım, "Sonunda oldu Seval!"

Titreyen sesi aynı zamanda ağladığını da belli ediyordu. Seval biraz şaşkın, biraz korkmuş hâlde ablası Nurten Hanım'a, "Olan ne? Ne oldu abla, hayırdır?"diye sordu.

Nurten Hanım zapt etmekte zorlandığı heyecanı nedeniyle zor konuşuyordu. Arada ağlamaktan sesi kesiliyor, ufak bir yutkunuşla boğulmaktan son anda kur-

tuluyordu. Seval Hanım ablasındaki bu telaşeye anlam verememenin sıkıntısı ile üzülüyor, ablası Nurten Hanım'ın ne söyleyeceğini sabırsızlıkla bekliyordu.

Nurten Hanım son bir yutkunuşla, "Benim… Benim bir bebeğim olacak Seval." deyiverdi.

Ablası Nurten Hanım'dan duyduğu ve hiç beklemediği bu habere önce şaşıran, sonra ziyadesiyle sevinen Seval, "Oh, çok şükür ablacığım. Hayırlı olsun. Rabbim sana ve bebeğine uzun ömürler versin inşallah." diyerek güzel dualar eşliğinde tebrik etti.

Evet, Nurten Hanım gittiği bütün doktorların olumsuz cevabına karşın üstelik kırk yaşına yakın bir dönemde mucizevî bir şekilde hamile kalmıştı. Nurten Hanım, imkânsız gibi görünen hamile kalışını, kız kardeşinin gebeyken yaptığı içten dualara bağlıyordu. Bu yüzden aldığı bu güzel haberi ilk onunla paylaşmak istemişti.

Nurten Hanım gebelik dönemini biraz sabırsız ve fazlasıyla mutlu olarak geçirdi. Dokuz ayın sonunda ise sağlıklı ve güzel bir kız çocuğuna kavuştu. Bebeğini ilk kucağına aldığında yine gözyaşlarına boğuldu. Fakat bu defa kırışmaya yüz tutmuş yanaklarını ıslatan yaşlar mutluluk gözyaşlarıydı. Şimdi bu kucağında tuttuğu küçücük mucizevî varlık kendi canından geliyordu. Hemen baş ucunda yüzündeki belirgin gülümsemeyle sevincine ortak olan kız kardeşine baktı.

"Söyle bakalım teyzesi, bu küçük hanımın adı ne olsun?" diye sordu.

Seval önce bu soru karşısında şaşırdı, sonra bir süre düşündü. Hemen yanı başında durduğu ablasının kucağındaki bebeğinin yanağını tek bir parmağıyla okşarken, "O yıllarca beklenilendi. Yıllarca özlemini çektiniz. Tıpkı gurbete giden bir gurbetçinin sılasını özlemesi gibi… Şimdi vuslat vaktidir. Zira 'Sıla'nıza kavuştunuz."

Nurten Hanım kız kardeşi Seval'in bu anlamlı sözlerinden sonra loğusalığın hormonlardaki değişkenliğine de bağlı olarak ziyadesiyle duygulandı. Gözyaşları durmaksızın yanaklarını ıslatırken, "Sıla…" dedi, "Sıla… Ne güzel, ne anlamlı isim."

Böylece Sıla'nın adı teyzesi Seval tarafından tam da durumuna uygun olarak koyulmuş oldu.

Nurten Hanım ve Mahir Bey şimdi bu küçük mucize diye adlandırdıkları kızları Sıla'nın uyanmasıyla, bekledikleri misafirleri çoktan unutmuş ve kızlarıyla oyuna dalmışlardı. Ta ki duyulan kapı zilinin sesine kadar… Duyulan zil sesiyle ikisi de aynı anda önce birbirilerine baktılar, sonra pencere kenarına koştular. Evet, beklenen misafirler sonunda gelmişti.

Sokak kapısının önünde bekleyen kız kardeşi ve eşini görünce Nurten Hanım'ı yeniden bir heyecan ve aynı za-

manda onun çehresini belirgin bir sevinç kapladı. Hızlı adımlarla aşağıya doğru yol alırken, "Ah, işte sonunda geldiler." diyerek de zaten yüzünde ziyadesiyle belirgin olan sevincini bu sözlerle dile getirmiş oldu.

Evet, sonunda beklenen misafirler gelmiş, önce hasret giderilmiş, sonra da hazır bekleyen kahvaltı masasına oturulmuştu. Şen şakrak sohbetler eşliğinde yapıldı kahvaltı. Büyük bir keyifle yendi, yine büyük emek ve sevgiyle hazırlanan börekler, çörekler. Masada hâlâ sıcak sohbetler eşliğinde kahvaltı devam ederken bu defa, arası uzun süren görüşmenin ardından kısa şaşkınlıklar yaşandı. Umut ve Sıla son gördüklerinden sonra pek bir büyümüş geldi gözlerine. Her iki taraf da şahit oldukları bu manzarayı şaşkınlıkla izleyip gülüyorlardı.

Nurten Hanım tam bir hafta kendilerinde misafir olacak olan kız kardeşi ve eşini en iyi şekilde ağırlamak için elinden geleni yapıyor, yerinde duramıyordu. Seval, etrafında pervane gibi dönen ablasından sanki rahatsız olmuş gibi, "Azıcık otursan da gül yüzünü görebilsem be ablam. Tamam, böreğini çöreğini de özledim ama en çok seni…" diye sitem ederek gülümsedi.

Nurten Hanım kız kardeşinin bu sitemini haklı bularak gelip kız kardeşinin yanına oturdu. Zira o da kardeşini çok özlemişti. Sonra ortamı yabancı bulduğu için kız kardeşinin kucağında pek tedirgin etrafı süzen yeğeni Umut'a baktı.

"Teyzesinin gülü nasılmış bakalım? Unutmuş mu yoksa teyzeyi. Sen gel bakalım biraz kucağıma." diye gülerek uzanıp kucağına aldı.

Umut, annenin kucağından alınmanın huzursuzluğuyla biraz mızmızlansa da Nurten Hanım, hemen yanında duran Sıla'nın bir oyuncağını Umut'a göstererek, bu mızmızlanmalar ağlamaya dönüşmeden Umut'un dikkatini çekmeyi başardı. Sonra kucağında sadece elindeki oyuncakla ilgilenen Umut'u öpüp sevmeye başladı. Bu demde babasının kucağından olayları izleyen Sıla daha fazla dayanamayarak, babasının kucağından sıyrılıp annesine doğru yürüdü. Gördüğü manzaradan hiç de hoşnut olmadığı yüzünden açıkça okunabiliyordu. Annesinin yanına kadar gelince hiç düşünmeden annesinin kucağında oturan Umut'u, kıyafetinden tutup çekti. Umut bu çekiştirmenin sonucu sırtının üzerine doğru düşerken, Nurten Hanım son anda Umut'un sırtına ellerini siper edip onu yakaladı. Bu bir anlık olayda herkesin ağzı yüreğine gelmiş, Sıla suçlanıp odadan koşar adımlarla kaçmıştı. Bu durum odadaki herkesi kahkahaya boğmuştu. Sıla kapının arkasından görünmediğini sanarak sadece tek gözü görünecek şekilde büyükleri anlamamanın verdiği masumlukla onlara bakıyor, odadaki herkes ise kapının kenarından yalnızca tek gözü görünen bu yaramaz kızın komik hâline bakarak gülüşüyordu. Mahir Bey'in gür kahkahaları odadaki tüm gülüşmele-

ri bastırıyordu. Heybetli vücudunun hakkını veren gür sesi şimdi kahkahanın rengine bürünmüş, alabildiğine coşarak odanın içini dolduruyordu. Ömrü denizlerde geçen bu emekli kaptanın gülüşüne şimdiye kadar pek az kişi şahit olmuştu oysa. Heybetli vücudunun yanı sıra sert mimikleri ile her zaman, herkesin korku ile karışık saygısını kazanmıştı. Hayatta kendisinin en yakını olan eşi Nurten Hanım dahi onu çok sevmesine rağmen, bu heybetin verdiği ürkeklikle kocasının prensipli ve dakik olduğunu bildiği için, bu zamana kadar onun kuralların-na özenle riayet etmeye çalışmıştı. Bunu yapmakta ilk zamanlar zorlansa da bir süre sonra o koca heybetin ar-kasında hiç kimsenin ulaşamadığı şefkat denizine ulaşıp yüzmeye başlayınca alışmıştı kocasının tavırlarına. Gü-lüşmeler bir süre böylece devam etti. Sonrasında az ön-ceki olay belleklerden hafif hafif silinerek yerini, yeniden koyu sohbetlere bıraktı.

Nurten Hanım ve eşi Mahir Bey misafirlerini en iyi şekilde ağırlamak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Uyandıkları her sabah şehrin görülmeye değer, gezilesi yerlerini gezerek, yiyerek, içerek her bir günü dolu dolu geçirmeye çalışıyorlardı. Bu demde Sıla da ilk başlarda kıskandığı Umut ile arkadaş olmuş, şimdi çok iyi anlaşıyordu. Arada çaktırmadan Umut'un bir tarafını ısırdığında Umut ağlamaya başlayınca ortalıktan kaybolsa da aslında teyzesine, eniştesine ve Umut'a da alışmıştı.

Nurten ve Mahir çifti, misafirlerinin gitmelerine bir gün kala piknik için nefis manzarası olan göl kenarına geldiklerinde, iki bacanak hemen yanlarında getirdikleri olta ve diğer malzemeleri alıp balık tutmaya indiler. İki kız kardeş de biraz ilerideki söğüt ağacının serin gölgesine örtü atarak oturup etrafı izlemeye koyuldular. Bu demde Umut ve Sıla ise şehrin dışında kalan ve yazın sıcağına inat daha baharı yaşayan bu koyda, yerlere bir halı gibi serilmiş papatya ve kırmızı gelincik karışımı kır çiçeklerinin içinde oynaşan kelebekleri yakalamanın derdine düşmüşlerdi.

Birkaç saat sonra tutulan balıklar mangalda yerini alırken iki kız kardeş de sofrayı kurup hazır ettiler. Bol oksijenin sayesinde tıka basa yenildi yemekler ve yine fazlaca içildi üzerine demlenen keyif çayı… Yemek ve çay faslından sonra yine iki bacanak bir olup bu defa da tavla oynamaya koyuldular. Sessiz sakin biriydi Seval'in eşi Ahmet Bey. Mahir Bey heybetli duruşunun verdiği otoriteyi yine kullanarak onu da etkisi altına almayı başarmış ve hep dediği yapılan toraman çocuk edasında ona her dediğini yaptırmaya başlamıştı. Mahir Bey o gür sesiyle, "Hadi bakalım bacanak, hanımlar kahvemizi hazır edene kadar bir tavla döndürelim." demişti. Ahmet de sadece, "Peki" diyerek kabul etmişti. Onlar tavla oynarken hanımlar kahvelerini yapıp getirdiler ve iki kız kardeş de bir köşeye oturup bu muntazam manzaranın tadını çıkararak kahve eşliğinde sohbete koyuldular. Başta pek anlaşamayan Umut ve Sıla da şimdi birbirilerine kaynaşmış, yeşil çimlerin üzerinde özgürce koşturarak oyunlar oynuyorlardı.

Bir hafta böylece gelip geçmiş ve veda günü gelip çatmıştı. İki kardeşin çehresinde hüzün mevcuttu. Ayrılmayı hiç ama hiç istemiyorlar fakat mecbur olduklarını da biliyorlardı. Gitmek vakti yaklaşırken aynı anda mutfaktan da o denli tıkırtılar çoğalmaya başlamıştı. Nurten Hanım, kız kardeşi için yaptığı ve küçük kavanozlara koyduğu çeşitli sebze konservelerini, salça ve reçel çeşit-

lerini yerinden çıkartıp itinayla kolilere yerleştiriyordu. Seval, ablasının kendisi için yaptığı bu kadar zahmeti görünce, "Ah, ablaların en güzeli ne gerek vardı bu kadar zahmete? Neden bu kadar yordun kendini?" dedi.

Nurten Hanım azarlayan fakat aynı zamanda içinde şefkatin en derinini barındıran bir ses tonuyla, "Sus bakalım sen! Çok gerek vardı ki yaptım." diye cevap verdi ve hemen arkasından eliyle çenesinden tutup muhabbetle gülümseyerek, "Bilirim ben seni. Hiç beceremezsin böyle işleri." diye devam etti.

Akşamüzeri yolculuk için artık hazırlardı. Çantalar arabaya yerleştirildikten sonra geriye sadece vedalaşmak kaldı. Nurten Hanım kız kardeşini son defa öptü. Hemen arkasından da kucağındaki Umut'u… Bu sırada iki bacanak da el sıkışıp vedalaştılar. Seval arabaya binerken Nurten Hanım son bir uyarıda bulunmayı ihmal etmedi. "Camın ikisini bir açmayın sakın! Cereyan yapar, sonra hasta edersiniz Umut'umu!"

Seval arabaya yerleşip emniyet kemerini bağlarken ablasına cevap verdi: "Tamam dikkat ederiz ablam, merak etme sen."

Araba çalışıp veda kornası çalarken Nurten Hanım son bir hamleyle, "Dikkatli gidin! Sakın sürat falan yapma Ahmet!"

Ahmet bu son anda gelen uyarıyla camdan elini çıkarıp kısa bir süre havada tutup geri içeri çekti. Sonra uzayan yolların üzerinde akıp gitti araba.

Nurten Hanım gözünün önünde gitgide uzaklaşan arabaya hüzünlü bakarken hemen yanı başında duran eşi Mahir Bey kolunu karısına dolayıp kendine çekti. Nurten Hanım eşinden gelen bu jeste sadece yorgun başını eşinin omzuna dayayarak karşılık verdi. Bu demde babasının kucağında olan Sıla da uzaklaşan arabanın ardından ağlamaklı bakakalmıştı. Zira o da bu kısacık zamanda pek alışmıştı teyzesi ve ailesine.

Misafirlerin ardından evin içini derin bir sessizlik kapladı. Akşam yemeğinden sonra Nurten Hanım kardeşinin gidişinin ardından üzüntüsünü belli edip ailesini üzmemek için mutfaktan çıkmadı. Sürekli kendine oyalanacak bir şeyler bulup durdu. Artık en son yapacak bir şey bulamayınca baharatlığı önüne çekip kapaklarını elindeki bezle silmeye başladı. Mahir Bey salonda haber izliyordu. Kızı Sıla koca göbeğinin üzerinde uyuyakalmıştı. Sıla babasının ritim ile kalkıp inen göbeğinde uyumaya devam ederken, Mahir Bey karısının uzun süredir görünmediğini düşünerek, önce gözlerini televizyondan salon kapısına sonra da kolundaki saate çevirdi. Vakit gece yarısına geliyordu. Mahir Bey, 'Vakit epeyce geç olmuş' dercesine bir ifadeye bürünüp, Sıla'yı da uyan-

dırma korkusuyla, ufak kıpırdanmaların ardından kızını kenara bırakarak oturduğu yerden kalktı. Uzun süre aynı pozisyonda oturmanın verdiği tutulma ile kalkınca uzun uzun vücudunu esnetti. Mutfağa geldiğinde hayat yoldaşı Nurten Hanım'ı baharatlıkların tozunu alırken buldu. Nedenini anlasa da anlamazlıktan gelip gülümseyerek, "Yahu, gece gece acelesi ne onların? Sürekli bir şeylerle meşgul oluyorsun. Hiç mi yorulmuyorsun, anlamıyorum ki!" diye eşine şaka yollu takıldı.

Nurten Hanım, eşinin gür sesiyle, daldığı derin hülyalardan hoyratça koparılmanın şaşkınlığıyla hafifçe irkildi. Sonra yüzündeki hüznü saklamaya çalışıp eşi Mahir Bey'e elindeki baharatlığı gösterip gülümseyerek, "Uzun zamandır silecektim. Bugün baktım iyice tozlanmış, ben de iki dakika alıvereyim dedim." diye cevap verdi.

Nurten Hanım fark etmeden tam da eşi Mahir Bey'in gelmeye çalıştığı yere gelmişti. Bunun üzerine Mahir Bey, "Yahu, ne iki dakikası? Sen mutfağa gireli saatler oldu." diye eşine yarı şaka yollu şikâyetini dile getirdi.

Nurten Hanım yüzüne zoraki gülümsemeler takarak, "Eee ne yaparsın Mahir Bey, ömür biter iş bitmez." diye cevap verdi.

Mahir Bey eşinin daha fazla üzerine gitmedi. Zira tebessümlerinin pek bir yapmacık olduğunu ve aslında ağlamak

Seni Bana Yazmışlar

Nejla Arslan Kurt

Bir tarafta Umut... Daha çocuk yaşta annesiz ve babasız kalarak teyzesinin yanında büyümüş, yetim ve öksüz kaldığı yetmezmiş gibi, bir de bu ailenin sorumluluğunu üzerine almış yağız bir delikanlı.

Diğer tarafta Sıla... Genç yaşta yetim kalarak, annesiyle hayata tutunmaya çalışan genç ve güzel bir kız.

Bu iki genç insanın yolu, çok erken yaşlarda hiç de istemedikleri şartlarda kesişir. Her ne kadar geleneksel aile yapımız uygun görse de modern yaşamın çok da onaylamadığı özel bir durum geleceklerini belirleyecek.

www.hayatyayinlari.com

9 786051 511481

₺25

twitter.com/hayatyayinlari
facebook.com/hayatyayinlari
Instagram.com/hayatyayinlari

Aşkla Dokun Hayata
#aşkladokunhayata